

Dokument z posiedzenia

**B8-0265/2018 }
B8-0266/2018 }
B8-0267/2018 }
B8-0269/2018 }
B8-0270/2018 }
B8-0271/2018 } RC1**

30.5.2018

WSPÓLNY PROJEKT REZOLUCJI

złożony zgodnie z art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu

zastępujący tym samym następujące projekty rezolucji:

B8-0265/2018 (ECR)
B8-0266/2018 (Verts/ALE)
B8-0267/2018 (S&D)
B8-0269/2018 (PPE)
B8-0270/2018 (GUE/NGL)
B8-0271/2018 (ALDE)

w sprawie Sudanu, w szczególności sytuacji Noury Hussein Hammad
(2018/2712(RSP))

Cristian Dan Preda, Joachim Zeller, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Pavel Svoboda, Jaromír Štětina, Tomáš Zdechovský, Lefteris Christoforou, Marijana Petir, Tunne Kelam, Csaba Sógor, Laima Liucija Andrikienė, József Nagy, Ivan Štefanec, Eduard Kukan, Roberta Metsola, Jarosław Wałęsa, Lars Adaktusson, Giovanni La Via, Elisabetta Gardini, Željana Zovko, David McAllister, Michaela Šojdrová, Bogdan Brunon Wenta, Adam Szejnfeld, Seán Kelly, Deirdre Clune, Mairead McGuinness, Francis Zammit Dimech, Dubravka Šuica, László Tőkés, Sandra Kalniete, Ivana Maletić, Ivo Belet, Jiří Pospíšil, Andrey Kovatchev, Elmar Brok, Ramona Nicole Mănescu, Inese Vaidere, Esteban González Pons

RC\1154694PL.docx

PE621.650v01-00 }
PE621.651v01-00 }
PE621.652v01-00 }
PE621.654v01-00 }
PE621.655v01-00 }
PE621.656v01-00 } RC1

w imieniu grupy PPE

Elena Valenciano, Victor Boștinaru, Soraya Post

w imieniu grupy S&D

Charles Tannock, Ruža Tomašić, Jan Zahradil, Valdemar Tomaševski, Jana Žitňanská, Notis Marias, Raffaele Fitto, Monica Macovei, Branislav Škripek, Pirkko Ruohonen-Lerner

w imieniu grupy ECR

Urmas Paet, Nedzhmi Ali, Petras Auštrevičius, Beatriz Becerra Basterrechea, Izaskun Bilbao Barandica, Dita Charanzová, Gérard Deprez, Martina Dlabajová, Filiz Hyusmenova, Ivan Jakovčić, Petr Ježek, Ilhan Kyuchyuk, Patricia Lalonde, Valentinas Mazuronis, Louis Michel, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Jozo Radoš, Frédérique Ries, Robert Rochefort, Marietje Schaake, Pavel Telička, Ramon Tremosa i Balcells, Ivo Vajgl, Johannes Cornelis van Baalen, Hilde Vautmans

w imieniu grupy ALDE

Maria Heubuch, Bodil Valero, Michèle Rivasi, Judith Sargentini

w imieniu grupy Verts/ALE

Miguel Urbán Crespo, Merja Kyllönen, Dimitrios Papadimoulis, Kostadinka Kuneva, Luke Ming Flanagan, Marie-Christine Vergiat, Xabier Benito Ziluaga, Lola Sánchez Caldentey, Estefanía Torres Martínez, Patrick Le Hyaric, Barbara Spinelli

w imieniu grupy GUE/NGL

Ignazio Corrao, Fabio Massimo Castaldo, Daniela Aiuto, Aymeric Chauprade

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie Sudanu, w szczególności sytuacji Noury Hussein Hammad (2018/2712(RSP))

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Sudanu,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., którego Republika Sudanu jest stroną od 1986 r.,
 - uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka, której Sudan jest stroną od 1990 r.,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia ONZ w sprawie wczesnego i przymusowego małżeństwa,
 - uwzględniając Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, przyjętą w 1979 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ, oraz Deklarację o likwidacji przemocy wobec kobiet, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 1993 r.,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r., przedstawioną przez UE i potwierdzoną w latach 2008, 2010, 2012, 2014 i 2016, w której wezwano do wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci,
 - uwzględniając pierwszy protokół do Afrykańskiej karty praw człowieka i ludów, przyjęty w 1981 r. i dotyczący praw kobiet w Afryce,
 - uwzględniając art. 16 i 21 Afrykańskiej karty praw i dobra dziecka, która weszła w życie w dniu 29 listopada 1999 r.,
 - uwzględniając odwołanie w trybie pilnym w sprawie Noury Hussein Hammad, przesłane Republice Sudanu dnia 17 maja 2018 r. przez Afrykański Komitet Ekspertów ds. Praw i Dobra Dziecka (ACERWC),
 - uwzględniając konstytucję Sudanu z 2005 r.,
 - uwzględniając art. 96 (klauzula dotycząca praw człowieka) umowy z Kotonu, podpisanej przez rząd Sudanu w 2005 r.,
 - uwzględniając agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030,
 - uwzględniając art. 135 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Noura Hussein Hammad została zmuszona przez swoją rodzinę do poślubienia Abdulrahmana Hammada, będąc dzieckiem w wieku 16 lat; mając na uwadze, że Noura stwierdziła, że została po raz pierwszy zgwałcona przez swojego męża z pomocą

RC\1154694PL.docx

PE621.650v01-00 }
PE621.651v01-00 }
PE621.652v01-00 }
PE621.654v01-00 }
PE621.655v01-00 }
PE621.656v01-00 } RC1

członków jego rodziny; mając na uwadze, że według jej zeznań w dniu 2 maja 2017 r. trzech mężczyzn przytrzymywało ją, kiedy Abdulrahman ją gwałcił; mając na uwadze, że Noura zasztyletowała swojego męża w obronie koniecznej, gdy następnego dnia ponownie usiłował ją zgwałcić; mając na uwadze, że późniejsze badanie lekarskie wykazało, że podczas walki z mężem ona również została ranna;

- B. mając na uwadze, że Noura Hussein Hammad była przetrzymywana w więzieniu w Omdurmanie do dnia 29 kwietnia 2018 r., kiedy uznano ją za winną zabójstwa z premedytacją; mając na uwadze, że Noura Hussein Hammad, która ma obecnie 19 lat, została skazana na karę śmierci przez Centralny Sąd Karny w Omdurmanie za zabicie mężczyzny, do którego poślubienia zmusił ją jej ojciec; mając na uwadze, że przy wydawaniu wyroku rodzina zabitego mężczyzny wybrała karę śmierci jako odpowiednią „karę” dla Noury Hussein; mając na uwadze, że wniesiono odwołanie od tego wyroku;
- C. mając na uwadze, że Biuro Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka zdobyło informacje, zgodnie z którymi przymusowe małżeństwo Noury Hussein, gwałt na niej i inne formy przemocy na tle płciowym względem niej nie zostały wzięte pod uwagę przez sąd jako dowody w celu złagodzenia kary; mając na uwadze, że ekspert ONZ ds. egzekucji pozasądowych stwierdził, że nałożenie kary śmierci w sytuacji, gdy istnieją jednoznaczne dowody na działanie w obronie koniecznej, stanowi przypadek arbitralnej egzekucji;
- D. mając na uwadze, że Sudan zajmuje 165. miejsce spośród 188 państw według wskaźnika rozwoju społecznego i oenzetowskiego wskaźnika nierówności płci; mając na uwadze, że Komitet Praw Dziecka ONZ oraz Komitet Praw Człowieka ONZ wyraziły poważne zaniepokojenie sytuacją praw kobiet w Sudanie; mając na uwadze, że system prawny Sudanu opiera się na islamskim prawie szariatu; mając na uwadze, że dowody wskazują, że gdy kobiety nie są politycznie, kulturowo i ekonomicznie równe mężczyznom, padają ofiarą przemocy ze względu na płeć, niezależnie od ich wyznania, rasy czy narodowości;
- E. mając na uwadze, że sudańska konstytucja stanowi, iż „państwo chroni kobiety przed niesprawiedliwością i wspiera równouprawnienie płci”; mając na uwadze, że Pramila Patten, specjalna przedstawiciel ONZ ds. przemocy seksualnej podczas konfliktów, odnotowała w następstwie swojej wizyty w Sudanie w dniach 18–25 lutego 2018 r., że w kraju tym panuje głęboko zakorzeniona kultura zaprzeczania przemocy seksualnej; mając na uwadze, że wymuszone małżeństwa, gwałty małżeńskie i przemoc na tle płciowym są w Sudanie uznawane za normę, a wszystkie te formy przemocy są uzasadniane względami tradycji, kultury i religii; mając na uwadze, że do tej pory prokuratura specjalna nie zbadała żadnego przypadku przemocy seksualnej związanej z konfliktami;
- F. mając na uwadze, że mandat Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) mający na celu zwalczanie bezkarności za zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie ludobójstwa obejmuje również okrucieństwa, których doświadczają kobiety, w tym szeroki wachlarz przestępstw seksualnych i przestępstw na tle płciowym; mając na uwadze, że w dniu 4 marca 2009 r. MTK wydał nakaz aresztowania prezydenta Republiki Sudanu Umara al-Baszira pod pięcioma zarzutami popełnienia zbrodni przeciwko ludzkości: zabójstwa, eksterminacji, przymusowego przesiedlenia, tortur i gwałtu;

RC\1154694PL.docx

PE621.650v01-00 }
PE621.651v01-00 }
PE621.652v01-00 }
PE621.654v01-00 }
PE621.655v01-00 }
PE621.656v01-00 } RC1

- G. mając na uwadze rozpoczęcie globalnej kampanii „Sprawiedliwość dla Noury Hussein Hammad”, której celem jest uchylene wyroku skazującego ją na karę śmierci; mając na uwadze, że w maju 2018 r. prawie milion obywateli podpisało petycję zatytułowaną „Sprawiedliwość dla Noury Hussein Hammad”; mając na uwadze, że zastraszanie obrońców stanowi zamach na rzetelny proces sądowy, a także mając na uwadze, że jako ofiara gwałtu Noura Hussein Hammad wymaga wsparcia psychologicznego;
- H. mając na uwadze, że sprawa Noury Hussein Hammad zwróciła uwagę społeczności międzynarodowej na prawa kobiet i uwypukliła problematykę przymusowych małżeństw oraz gwałtów małżeńskich w Sudanie, gdzie wiek uprawniający do zawarcia związku małżeńskiego wynosi jedynie 10 lat; mając na uwadze, że sudańskie prawo uznaje gwałt małżeński za przestępstwo dopiero od 2015 r.; mając jednak na uwadze, że organy sądowe odmawiają traktowania go jako przestępstwo;
- I. mając na uwadze, że działacze na rzecz praw kobiet i dzieci prowadzą coraz szerzej zakrojoną kampanię przeciwko przymusowym małżeństwom dziewcząt i zawieraniu małżeństwa przez niepełnoletnie dziewczęta, co jest powszechnym zjawiskiem w Sudanie; mając na uwadze, że zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i dziewcząt, w tym wczesnym i przymusowym małżeństwom, oraz ich zwalczanie stanowi jeden z celów unijnego planu działania w sprawie równości płci na lata 2016–2020;
- J. mając na uwadze, że zarówno organizacja Human Rights Watch, jak i niezależny ekspert ONZ ds. Sudanu w swoim sprawozdaniu z 2017 r. na temat sytuacji na świecie stwierdzili, że sudańskie siły bezpieczeństwa stosowały przemoc seksualną, zastraszanie i inne formy nadużyć w celu uciszenia obrończyń praw człowieka w całym kraju; mając na uwadze, że krajowe służby bezpieczeństwa i wywiadu uniemożliwiły prawnikowi Noury Hussein Hammad zorganizowanie konferencji prasowej w związku z nasilającą się kampanią zastraszania; mając na uwadze, że Nahid Gabralla, dyrektor SEEMA – organizacji pozarządowej zajmującej się ofiarami przemocy uwarunkowanej płcią w stolicy Sudanu Chartumie – była kilkakrotnie więziona podczas kampanii poparcia Noury Hussein Hammad, ponieważ Sudan ogranicza wolność słowa;
- K. mając na uwadze, że Sudan jest jednym z siedmiu krajów, które wciąż nie są stronami Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet;
- L. mając na uwadze, że UE finansuje obecnie w Sudanie projekty o wartości 275 mln EUR, głównie za pośrednictwem Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR) oraz Instrumentu na rzecz Przyczyniania się do Bezpieczeństwa i Pokoju; mając na uwadze, że Sudan nie ratyfikował zmienionej wersji umowy z Kotonu;
- M. mając na uwadze, że kobiety w Sudanie są dyskryminowane, arbitralnie aresztowane i karane w upokarzający sposób; mając na uwadze, że według niezależnego eksperta ONZ ds. Sudanu tzw. zbrodnie przeciwko moralności publicznej, takie jak zarzucane kobietom uważanym za „nieprzyzwoicie” ubrane, wraz z upokorzeniem ponoszonym w wyniku kar cielesnych, naruszają międzynarodowe normy w zakresie praw człowieka; mając na uwadze, że art. 151, 152, 154 i 156 sudańskiego kodeksu karnego zaostrzają restrykcje wobec kobiet, ich ubioru i zachowania w miejscach publicznych; mając na uwadze, że

RC\1154694PL.docx

PE621.650v01-00 }
PE621.651v01-00 }
PE621.652v01-00 }
PE621.654v01-00 }
PE621.655v01-00 }
PE621.656v01-00 } RC1

naruszenia tych przepisów są karane grzywnami, a w niektórych przypadkach nawet chłostą;

1. z ubolewaniem przyjmuje skazanie Noury Hussein Hammad na karę śmierci i potępia ten wyrok; wzywa władze Sudanu do złagodzenia kary śmierci i do pełnego uwzględnienia okoliczności, że Noura Hussein Hammad działała w obronie koniecznej przed próbą zgwałcenia jej przez mężczyznę i jego współników;
2. wzywa władze Sudanu, by przestrzegały prawa krajowego i międzynarodowych norm w zakresie praw człowieka, w tym Protokołu do Afrykańskiej karty praw człowieka i ludów o prawach kobiet w Afryce, jak również Protokołu Trybunału Sprawiedliwości Unii Afrykańskiej przyjętego w dniu 11 lipca 2003 r; przypomina, że zgodnie z normami międzynarodowymi orzekanie kary śmierci na podstawie wyraźnych dowodów na obronę konieczną stanowi arbitralne zabójstwo, zwłaszcza w przypadku kobiet oskarżonych o zabójstwo w obronie koniecznej;
3. przypomina władzom Sudanu o ich obowiązku zagwarantowania praw podstawowych, w tym prawa do rzetelnego procesu sądowego; nalega, by podjęto wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, by proces Noury Hussein Hammad rzeczywiście spełniał najwyższe standardy sprawiedliwości i rzetelności procesu;
4. ponownie stwierdza, że należy przeprowadzić rewizję i reformę kluczowych ustaw obowiązujących w Sudanie, włącznie z ustawą o bezpieczeństwie narodowym z 2010 r. oraz ustawami regulującymi media i społeczeństwo obywatelskie, aby dostosować je do norm międzynarodowych, które służą poszanowaniu wolności wypowiedzi, zgromadzeń i zrzeszania się; wyraża zaniepokojenie szeroko zakrojonymi uprawnieniami do zatrzymywania i przetrzymywania w więzieniu, przysługującymi krajowym służbom bezpieczeństwa i wywiadu, które arbitralnie aresztują i zatrzymują ludzi, w wielu przypadkach poddawanych torturom i złemu traktowaniu innego rodzaju, przy czym funkcjonariusze tych służb nie podlegają ściganiu;
5. zauważa, że w toku postępowania sądowego w tej sprawie władze sudańskie nadal mają obowiązek wykazać, że nie tolerują gwałtów ani przemocy uwarunkowanej płcią, a tym samym ratować życie młodej kobiety, które zostało już zdewastowane z przyczyn od niej niezależnych; wzywa władze Sudanu, by zagwarantowały, że wszystkie przypadki przemocy uwarunkowanej płcią i przemocy seksualnej, w tym gwałty małżeńskie i przemoc domowa, będą ścigane, a sprawcy pociągani do odpowiedzialności; wzywa władze Sudanu do rozwiązania problemu małżeństw dzieci i przymusowych małżeństw oraz gwałtów małżeńskich;
6. wzywa władze sudańskie, by przeprowadziły natychmiastowe, niezależne i bezstronne śledztwo w sprawie stawianych sudańskim siłom bezpieczeństwa zarzutów dotyczących stosowania przemocy, zastraszania i innych form nadużyć wobec kobiet;
7. wyraża ubolewanie z powodu wydanego przez krajowe służby bezpieczeństwa i wywiadu zakazu odbycia konferencji prasowej, którą po skazaniu Noury Hussein Hammad organizował jej zespół obrońców; zdecydowanie potępia nękanie obrońców praw człowieka i prawników w związku ze sprawą Noury Hussein Hammad;

RC\1154694PL.docx

PE621.650v01-00 }
PE621.651v01-00 }
PE621.652v01-00 }
PE621.654v01-00 }
PE621.655v01-00 }
PE621.656v01-00 } RC1

8. wzywa władze sudańskie do zapewnienia pełnej ochrony nietykalności fizycznej i psychicznej Noury Hussein Hammad podczas jej pobytu w areszcie, a także jej prawników i rodziny;
9. ponownie wyraża zdecydowany sprzeciw wobec stosowania kary śmierci we wszystkich przypadkach i bez względu na okoliczności; uważa, że kara śmierci narusza godność ludzką oraz stanowi okrutne, niehumanitarne i poniżające traktowanie; apeluje do władz Sudanu, by przestrzegały moratorium ONZ na wykonywanie kary śmierci; wzywa Sudan do ratyfikowania konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur i Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet;
10. zwraca uwagę władz Sudanu na fakt, że lepsza ochrona praw człowieka przysługujących kobietom i kryminalizacja gwałtów małżeńskich może pomóc uratować wiele istnień ludzkich i zapobiec takim skutkom, jak w przypadku Noury Hussein Hammad;
11. zdecydowanie potępia przedwczesne i przymusowe małżeństwa oraz przemoc wobec kobiet i dziewcząt, do jakich dochodzi w Sudanie i poza nim; zwraca uwagę, że obecne odwołanie od wyroku w sprawie Noury Hussein Hammad, które ogranicza się do formalnych i prawnych aspektów wyroku skazującego i nie uwzględnia okoliczności faktycznych, nie jest wystarczające w świetle ratyfikowanego przez Sudan Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych; wzywa władze do wdrożenia zalecenia Komitetu Praw Dziecka oraz do zmiany ustawy o stanie cywilnym, żeby podnieść prawnie dopuszczalny wiek zawarcia małżeństwa;
12. zdecydowanie nalega, by UE i jej państwa członkowskie zagwarantowały, że przy realizacji projektów realizowanych wspólnie z organami sudańskimi przestrzegana była zasada nieszkodzenia, co wykluczy możliwość współpracy z podmiotami odpowiedzialnymi za łamanie praw człowieka;
13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, prezydentowi Sudanu, Unii Afrykańskiej, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, współprzewodniczącym Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE oraz Parlamentowi Panafrykańskiemu.